

VAALISAARNA 14.10.2012 Kallion kirkossa / T. Laajasalo

Joh. 7: 40–52

Jeesuksen sanat kuultuaan jotkut väkijoukosta sanoivat: »Tämän täytyy olla se profeetta.» Toiset sanoivat: »Hän on Messias.»

Mutta toiset epäilivät: »Ei kai Messias Galileasta tule!

Kirjoituksissahan sanotaan, että Messias on Daavidin jälkeläinen ja tulee Betlehemistä, Daavidin kotikaupungista.» Näin ihmiset

alkoivat kiistellä hänestä. Muutamat halusivat ottaa hänet kiinni, mutta kukaan ei kuitenkaan käynyt häneen käsiksi. Jeesusta

pidättämään lähetetyt miehet palasivat ylipappien ja fariseusten

luo, ja nämä kysyivät: »Miksi ette tuoneet häntä?» Miehet

vastasivat: »Yksikään ihminen ei ikinä ole puhunut sillä tavoin

kuin hän.» Silloin fariseukset sanoivat: »Oletteko tekin antaneet

eksyttää itsenne? Onko kukaan hallitusmies uskonut häneen? Tai

yksikään fariseus? Tuo rahvas ei tiedä laista mitään - kirottuja

kaikki!» Silloin Nikodemos, joka itse oli fariseus ja oli aiemmin

käynyt tapaamassa Jeesusta, sanoi: »Eihän meidän lakimme

mukaan ketään voi tuomita, ennen kuin on kuultu häntä ja otettu

selville, mitä hän on tehnyt.» Mutta toiset sanoivat hänelle:

»Taidat olla itsekin Galileasta. Tutki kirjoituksia, niin opit, ettei

Galileasta tule profeettaa.

JOHDANTO

Rakkaat Kallion seurakuntalaiset,

- Perjantaina noin kuuden aikaan illalla tukiryhmäni Sirkka-rouva soitti ja huolehti, että laitathan sitten mikrofonin päälle – että ääni kuuluu.
- Nyt on punainen nappi pohjassa ja mikrofoni päällä

KERTOMUS

- 15 vuotta sitten kesällä, juuri vasta vihittynä pappina, olin kanssa kirkossa kokeilemassa kirkon äänen kuuluvuutta, olin kastamassa lasta, ihan ensimmäisiä kasteita, ehkä toinen tai kolmas, jossa tapahtui jotain sellaista, mikä on opettanut ja antanut aiheen monelle erilaiselle puheelle
- Mä olin innoissani kun oli väkevää sanottavaa, upea kaiku kirkossa ja juhlallinen tilanne.
- Ja niin mä puhuin, mutta kesken puheen vauva rupesi päästelemään ääniä. Enemmän ja vähemmän ääniä ja koko lailla joka päästä.
- Huomasin ihmeellisen asian: vaikka minä sanoisin mitä, kaikkien huomio keskittyy vain lapseen. Vaikka minä siis tässä upeassa kaiussa ja kuinka kantavalla äänellä tahansa sanoisin mitä väkevää

tahansa, pienen lapsen pieni itku voittaa minut. Ja kaikkien katseet ja korvat ovat kiinnittyneet tähän lapseen.

- Meihin ihmisiin on rakennettu jotain syystä aivan biologinen tarve keskittyä lapseen siis kuulla lasta.
- Kun lapsi päästelee ääniä, me pysähdymme ja me yritämme ymmärtää.
- Me pysähdymme: emme siis voi kävellä lapsen itkun ohi.
- Me yritämme ymmärtää: emme me sano, puhu selvemmin, koitappas nyt käyttäytyä, vaan yritämme ymmärtää, onko kylmä, onko nälkä, onko ikävä äitiä - emme me siis vaadi häneltä, vaan me vaadimme itseltämme.
- Kun ihmiselle tulee ikää lisää, hän yhä edelleen silloin tällöin yrittää huutaa ja saada huomiota. Mutta meidän suhtautumisemme ihmiseen muuttuu nopeasti. Kun 5 tai 15 tai 50-vuotias päästelee ääniä – me emme enää pysähdy yhtä helposti, vaan kävelemme ohi. Tai jos pysähdymme niin me sanomme, koitapa nyt kantaa vastuu itsestäsi tai itsehän olet tuohon tilaan omasta syystäsi joutunut.

MITEN JUMALA KUULEE IHMISEN ÄÄNEN?

Tämä on rakkaat Kallion seurakuntalaiset se syy, miksi me niin herkistymme kun me äsken päivän virtenä lauloimme Runebergin

kastevirren 490 neljättä säkeistöä: *Mä taimi olen sun tarhassas.*

Emme me pelkästään siinä muistele lapsuuttamme ja siksi liikutu.

Vaan me myös ajattelemme, että voisiko tämä lupaus koskea myös minua vielä. Siis vieläkin.

Voisiko olla joku, joka näkisi ja kuulisi minua lapsena? Voisiko olla joku joka minun murheeseeni tänään pysähtyisi? Voisiko olla joku, joka paitsi pysähtyisi myös minua ymmärtäisi?

- Ja tästähän koko uskon ihmeessä on kysymys. Siis Jumalan lapsena olemisesta.
- Jumala kuulee ja näkee ihmisen samalla tavalla kun me ihmiset kuulemme ja näemme pienen vauvan.
- Meillä on Jumalan lapsena ne oikeudet, mitkä ovat fyysisesti lapsella. Kun ihminen suostuu pieneksi tai Jumala hänet väärän käden työllä painaa pieneksi, siis tarvitsevaksi, lapsenkaltaiseksi – silloin kaikki lapsen oikeudet ovat totta.

MITEN IHMINEN KUULEE JUMALAN ÄÄNEN?

Olen nyt puhunut siitä, miten Jumala kuulee ihmisen ääneen.

Tämän päivän evankeliumi käsittelee sitä, miten ihminen kuulee Jumalan äänen. Siis kuuleeko vai eikö kuule?

- Ajatelkaapa, miltä on täytynyt kuulostaa evankeliumin tilanteessa Jeesuksen itsensä puhe? Siis se kun Jeesus itse on opettanut tuossa aivan vieressä – mikä on ollut äänensävy, mikä on äänen lämpö jne. Miltä on kuulostanut kun itse Jumala puhuu?

Äskeisessä evankeliumissa se kiteytetään:

Jae 46 sanoo: *"Yksikään ihminen ei ikinä ole puhunut sillä tavoin kuin hän puhui.*

Jotain samaa on Vuorisaarnan lopussa (Matt. 7:28-29)

“Kun Jeesus oli lopettanut puheensa, kansanjoukot olivat hämmästyksissään hänen opetuksestaan. Hän opetti niin kuin se, jolle on annettu valta, ei niin kuin lainopettajat.”

Miltä sen puheen on täytynyt kuulostaa?

Ensimmäinen huomio: Kaikki eivät uskoneet

- Tähän liittyy tämän tekstin yksi hämmentävä ydin – vaikka itse Jumala puhui, kaikki eivät uskoneet. Siis vaikka itse Jeesus puhui

aivan vieressä, ja vielä tavalla ”miten yksikään ihminen ei ole puhunut” ei hän vakuuttanut kaikkia.

- Siis vaikka se Sana puhui, joka evankeliumin mukaan oli alussa Jumalan luona – siis luomassa koko maailmaa – ei se vakuuttanut kaikkia. Silti osa ei uskonut.

Ajatelkaa minkä riman tämä asettaa saarnaajalle. Tai ajatelkaa tänä ekumeenisena lähetysunnuntaina – minkä riman tämä asettaa lähetystyölle eri puolilla maailmaa. Miten me voimme onnistua, jos edes maailman luonut Sana itse, Jeesus ei pystynyt vakuuttamaan.

Toinen huomio: Missä Jeesuksesta puhutaan, siellä on myös kiistaa

Uusi käänös kuvaa:

43 Näin ihmiset alkoivat kiistellä hänestä.

Vanhan käänöksen mukaan:

43 Niin syntyi kansassa eripuraisuutta hänen tähtensä. (33/38)

Vanha kirkkoraamattu sanoo:

43 Niin nousi riita kansan seassa hänen tähtensä.

Kiistely - eripura – riita. Alkutekstissä on kreikan kielen sana skisma. Syntyy siis skisma Jeesuksesta

Siis siellä missä puhutaan Jeesuksesta, siellä syntyy kiistaa. Syntyy ainakin viisi erilaista todistusta Jeesuksesta:

1) Jakeessa 40

»Tämän täytyy olla se profeetta.» Tämän sinänsä myönteisen, mutta ei vielä riittävän johtopäätöksen tekivät alkutekstin mukaan "monet" - älkäämme siis liioitelko Jeesuksen vastaanottamisen vaikeutta - "monille" Jeesus oli vakuuttava.

2) Jakeessa 41

"Hän on messias" Tässä ovat ne oman ajan tosiuskovaiset.

3) Jakeessa 41 jatkuu

»Ei kai Messias Galileasta tule! Kirjoituksissahan sanotaan, että Messias on Daavidin jälkeläinen ja tulee Betlehemistä, Daavidin kotikaupungista.» Teoreettiko, joka keksii erilaisia analyysseja.

4) Jakeessa 45

Tarkkailijat, vailla omaa johtopäätöstä: miehet jotka oli "lähetetty

pidättämään Jeesus" mutta jotka eivät tohtineetkaan - ei siksi, että se olisi sinänsä ollut fyysisesti vaikeaa, vaan koska Jeesuksen sanat ja olemus teki niin vahvan vaikutuksen.

Jakeessa 49

5) "Tuo rahvas ei tiedä laista mitään -- kirottuja kaikki!" Heitä Jeesus suorastaan uhkasi.

Eikö ole niin, että yhä edelleen Jeesuksesta puhuminen saa esille nämä samat ryhmät: jotkut jotka hyväksyvät ehdoitta, jotkut jotka innostuvat, mutta epäilevät, jotkut jotka kiistävät.

KAKSI KOVIN ERILAISTA KUULEMISEN TAPAA – JUMALAN TAPA KUULLA JA IHMISEN TAPA KUULLA

Tuntuu siltä, että kun ihminen kuuntelee Jeesusta hän rupeaa kyselemään, epäilemään ja riitelemään. Ja kun Jeesus kuuntelee ihmistä, Hän kuulee kastehetken lapsen, ihmisen murheen, toivon ja hädän.

Raamattu on täynnä kohtia, jotka osoittavat sen, mitä Jeesus tekee kun ihmiset alkavat kiistellä hänestä ja riidellä. (Evankeliumien

loput ovat niitä tunnetuimpia kohtia) “Jeesus pysyi vaiti.” “Hän lähti pois”.

- Ja minne Jeesus meni? Mihin hänellä oli kiire? Miksi Jeesus ei jäänyt seuraamaan fariseusten tai opetuslasten riitoja?
- Jeesus meni sinne, missä on ihmisen hätä. Jeesus ei halunnut kuunnella riitelyä, vaan kysyä missä on ihmisen hätä, missä on ihmisen itku, missä on se kohta, jossa Taivaan Jumala voi toteuttaa tehtävänsä ja kantaa ihmistä omana lapsenaan.

Kirkko Kristuksen ruumiina

Kirkko on Kristuksen ruumis. Kun Kristuksen seurakunta puhuu Jeesuksesta Kalliossa, se kohtaa saman epäilyn, samat kysymykset ja saman riitaisuuden kuin Jeesus evankeliumissa.

Me kaikki täällä salissa, me joille kirkko on niin rakas, olemme tuskastuneesti saaneet kokea sen, että puhe kirkossa on yhä vaikeampaa, kriisi seuraa kriisiä – on keskusteluja siitä, saako suvivirttä laulaa, saako papit vieraila alueen kouluissa, on hajottavia teologisia erimielisyyksiä ja ennen kaikkea on meidän jokaisen hämmennystä herättävä dramaattinen kirkon jäsenyyden väheneminen.

- Olen tässä vaalien alla tavannut paljon kirkosta eronneita kalliolaisia. Suurin osa heistä ei ole eronnut suurien teologisten ratkaisujen seurauksena – vaan sen vuoksi, että kirkon kasvot näyttivät vääriltä.

- Rakkaat kalliolaiset – me olemme ne kirkon kasvot. Me saamme heidät takaisin silloin, kun he näkevät oikeat kasvot – ne kasvot, jotka Jeesuksen tavoin osaavat juuri hänen hätänsä tunnistaa – juuri hänen tarpeensa tunnustaa.

Me tunnemme sydämessämme ja tiedämme järjessämme, että riita ei lopu väittelemällä eikä erimielisyyttä voiteta parhailakaan perusteluilla.

Myös Kallion vaikeassa maastossa – maastossa jossa kolmasosa seurakuntalaisista on hävinnyt muutamissa vuosikymmenissä – täytyy kilvoitella yhä uudelleen, että me emme lannistuisi ja keskittyisi epäilyyn ja väittelyyn maailman kanssa. Vaan Kristuksen seurakuntana kävelisimme pois ja kysyisimme, missä täällä on ihmisen hädän ääni, joka kaipaa lohdutusta, lähimmäisen laupeutta, sovituksen Sanaa ja armoa. Missä on se kastehetken itkevä lapsi?

- Jeesus sanoo (Luuk 15) jos hyvällä paimenella on 100 lammasta ja yksi katoaa niin hän menee sinne yhden perään ja jättää ne 99. • Meikin ollaan kirkossa keskitytty siihen yhteen.
- Mutta me ollaan ymmärretty tämä yhteen keskittyminen juuri väärinpäin. Meillä on kadonnut ne 99. Ja me ollaan sitten keskitytty siihen yhteen mikä meillä on tallessa.
- Eikö ole ihmeellistä, että meitä on täällä noin 1 prosentti. Tässä kirkossa käy noin 200 aktiivia ja alueen laiturilla on 20000 jäsentä. Se on se prosentti. Juuri niin kuin Jeesus sanoo.

Kun katselen tässä meitä niin näen sekä metsää että puita, on porukoita ja on ihmisiä. On kallion pitkän linjan kirkossa kävijöitä, on alppilalaisia, on kirkon työntekijöitä, pappeja ja maallikoita, sateenkaariväkeä, herätysliikeväkeä, oikeistolaisia, vasemmistolaisia, on vihreitä – on eri ikäisiä ihmisiä, on miehiä ja naisia.

Tämä me olemme. Tässä on meidän kirkko. Tässä on Kristuksen ruumis. Se on tässä salissa ystävät. Ja kun tällä moninaisella seurakunnalla etsimme Hyvän Jumalan sallimuksessa Kallion hätää, kuuntelemme ihmisiä yhä uudestaan ja vastaamme tarpeeseen, emmehän me voi epäonnistua. Meillä on tässä 1

prosentissa kaikki edustettuna. Emmehän me voi epäonnistua. 50 työntekijää, kymmeniä luottamushenkilöitä, satoja aktiiviseurakuntalaisia ja kaksi upeaa kirkkoa. Jos me siis aidosti toimimme niin kuin Jeesus ja keskitymme tehtäväämme – yksittäisen ihmisen kohdalla pysähtymiseen ja ymmärtämiseen.

LOPETUS

(Päivän epistolassa (Kol 1) sanotaan: Teidän on vain pysyttävä lujina uskon perustalla, horjahtamatta pois siitä toivosta, jonka teidän kuulemanne evankeliumi antaa. Tämä evankeliumi on julistettu kaikille luoduille taivaan alla.)

Rakkaat kallion seurakuntalaiset, kun me tänään kävelemme konkreettisesti Kristuksen katseen alta (kirkossa on iso triumfikrusifiksi) ehtoolliselle, muistakaa tämä: Sinua katsotaan kastettuna lapsena. Sinua katsotaan kaikkien lupausten omistajana, Sinua katsotaan täydellisenä – riippumatta siitä, miten epätäydellisenä maailma sinua katsoo.

Tämä on minun ensimmäinen kerta kun mä saarnaan Kallion kirkossa. Ja vaikka toisin kovasti toivon ja kovasti rukoilen; on mahdollista, että tämä on myös ainoa kerta. Jos Jumala on

päättänyt, että näin on parasta, että mä saan saarnata tässä upeassa kirkossa vain tämän kerran – kuunnelkaa rakkaat Kallion seurakuntalaiset nämä sanat:

- Siellä missä on epäuskoa, siellä on riitaa. Siellä missä on uskoa, siellä syntyy sovinto.
- Se sovinto on sovintoa ihmisten kesken ja se on sovintoa ihmisen ja Jumalan välillä.
- Se on sitä sovintoa, jossa Jumalan ääni kuuluu, se ääni joka jokaiselle yhä uudestaan julistaa oikeutta olla taimi Jumalan tarhassa. Älköön kukaan sitä sovintoa meiltä kieltäkö.

Meidän tehtävämme on nyt avata tämän kirkon ovet, meidän tehtävämme on avata meidän sisäpiiriläisten omat sydäntemme ovet ja – näin tehden - meidän tehtävämme on avata kaikkien tämän alueen ihmisten sydänten ovet - taivaalliselle toivolle, radikaalille rakkaudelle ja Sanan sovinnolle.

Kun me tänään lopetamme tämän messun ja laulamme perinteisen virren Herraa hyvää kiittäkää – laulakaamme se siinä sovinnon ja rohkaisevan toivon hengessä, missä se on Vanhan testamentin viimeiseen psalmiin (Ps 150) on kirjoitettu: moniäänisesti, kukin

omilla soittimillamme, kukin omilla äänillämme – siis yhdessä
Sanan sovinnossa Jumalaa ylistäen.